

stre sagde dernæst, at naar man stod overfor en for ham saa overraskende Kendsgerning, at der nu trænges til et Laan paa 120 Millioner, vilde det ikke undre, at man saa med Bekymring paa Fremtiden. Og ved Fremtiden tænkte det ærede Medlem vist ganske særlig paa det kommende Finansaar. Hvad nu det overraskende angaar, maa jeg dog stadig minde om, at jeg for mere end en Maaned siden allerede paapegede, at den finansielle Ramme maatte anses for sprængt. Hvorledes kan nogen efter en saadan Udtalelse af Finansministeren have ventet andet end, at der maatte overordentlige Midler til? Hvad det betød, at den finansielle Ramme var sprængt, kan jeg ikke tænke mig, at særlig den ærede Ordfører for Venstre ikke skulde kunne forstaa, da han jo ellers plejer at forstaa, hvad der siges politisk, og han har vel ogsaa denne Gang forstaaet mine Ord, som blev gjort til Genstand for mange Udtalelser baade paa Møder og i Bladene. Det ærede Medlem siger, at han ser med Bekymring paa det næste Finansaar, og at de Oplysninger, jeg har givet om Stillingen i Folketingets Udvalg, ikke forekommer ham tilstrækkelig betryggende. Jeg har ikke kunnet give anden Oplysning end den, der har ligget for. Jeg har ikke kunnet oplyse andet end, at der kunde ventes endog en meget betydelig Indtægt, en Indtægt, som vi ikke havde drømt om, at det danske Statsbudget kunde have naaet, endnu for kun ganske faa Aar siden. Ja selv under Krigen vilde vi ikke have troet, at vi kunde naa til en Indtægt af 440 Millioner. Men jeg vil godt indrømme det ærede Medlem, at jeg kan ikke sige, om Indtægten vil slaa til, fordi jeg ikke kan forudse, hvorledes Forholdene vil udvikle sig her i Landet og andre Steder i Verden, og hvad de kommende Maaneder, ikke mindst de Vintermaaneder, der indeholdes i Finansaaret 1919—20, vil medføre af Udgift for Statskassen, som alle til den Tid vil anse for nødvendig overfor Forhold, som man maa søge at raade Bod paa ved de Midler til at skaffe Indtægt, som der vil være til Stede. Jeg kan det ikke, og heller ikke har jeg hørt nogen anden fra noget Parti vove sig til at sige noget bestemt derom. Ved det ærede

Medlem noget derom? Eller vil det ærede Medlem paapege mig en Maade, paa hvilken der kan skaffes nye Indtægter til Veje, eller hvorledes man skal imødegaa den Udgift, som Samfundets Nød og Fare kræver. Det kan ikke hjælpe, at man nu vil se bort derfra. De Udgifter, der er kommet, de Love og Foranstaltninger, der har forarsaget dem, har man ene og alene været enig om at vedtage ud fra den Forudsætning, at de ikke alene var nødvendige, men at de var, om jeg maa sige, ubetinget nødvendige. Der kan derfor ikke nu fra nogen Side rejses Indsigelse mod dem. Man vidste dette; for man var overhovedet ikke gaaet med til dem, det vil jeg bestemt paastaa, hvis man ikke var gaaet ind derpaa under dette Tryk. Alle kunde se, hvilken Mangler der klæbede ved dem, hvilken samfundsmæssig Stilling man kom til at indtage gennem dem, men alle var ogsaa enige om, at der var ingen Vej udenom. Under dette Tryk har Regeringen arbejdet, under dette Tryk har Rigsdagen arbejdet, og under dette Tryk er der blevet forelagt Love og bevilget Udgifter. Nu at komme og sige: Dette har vi vel været med til, men vi maa lægge Ansvar et fra os over paa Regeringen, det modtager jeg ikke. Jeg tager ikke mit Ansvar let. Jeg har godt vidst, hvad det betød at være Finansminister i denne Tid. Jeg har ment, at det var min Opgave, som jeg har sagt i det andet høje Ting, saa vidt det var mig muligt, at skaffe de fornødne Midler til Veje. Man har sagt til mig, at det var alt for ringe, jeg tog min Opgave, naar jeg sagde de Ord: Mine Kolleger giver Pengene ud, jeg skaffer Indtægten. Jeg kan ikke sige andet, end at mine Kolleger kun giver de Penge ud, som Rigsdagen har bevilget hver Øre af, og som den har været fuldt ud enig med Ministeriet om burde udgives af Hensyn, der har været større end det rent finansielle. Og indtil dette Øjeblik har Pengene ogsaa været til Rede. Hvis man nu bruger saa stærke Ord, som jeg tror, den ærede Ordfører for de Konserverative (Piper) benyttede, som Kalamitet eller Katastrofe, jeg husker det ikke ganske nøjagtigt, men et af de to Ord var det, og naar det ærede Medlem talte om, at jeg havde nævnt Ordet Skibbrud, saa